

muligt ved Bestemmelser om Hegn og Fred for de opdyrkede Stykker i Hagerne at gjøre Noget for at opbjalpe Agerbruget, der nu synes ganske priisgivet til Fordeel for Faareavl, og 4) om ikke den særegne Rettergangsmaade, der gjælder paa Færøerne ifølge Plakat af 23de Marts 1813, og hvortil der henvises i Loven om Grindefangsten paa Færøerne af 29de December 1857 § 6, fortrinnsviis maatte være anvendelig i mange af de Tilfælde, hvor Lovforslaget havde tænkt at sætte hele Udskiftningskommissionen i Bevægelse. Efter hvad der saaledes var passeret, fandt Justitsministeren sig foranlediget til at tage det forelagte Lovudkast tilbage.

J Henhold til de fra Landsthingsudvalget fremkomne Antydninger har Ministeriet senere ladet gjøre Forsøg paa at foretage en Udsondring i en Lov og en Anordning af det i Lagthingets Udcast foreliggende Stof. Ministeriet kom imidlertid ved disse Forsøg til den Overbeviisning, at der stillede sig saa store Vanskeligheder iveien for en heldig Gjennemførelse af en saadan Udsondring, at Opgaven næsten kunde betragtes som uløselig. Det har nemlig ved nærmere Overveielse af det i 1861 af Lagthinget vedtagne Lovudkast viist sig, at samme udgjør et saa nøie sammenhængende Hele, at der ikke vel lader sig udsondre eller adskille nogen Deel deraf, uden at der herved indvirkles forstyrrende paa det øvrige. Thi maa det end iudrømmes, at en stor Deel af de enkelte Bestemmelser ere saadanne, at de i og for sig kunne egne sig til at gives ad Anordningsveien, saa ere de dog saa nøie knyttede til dem, der maa siges at indeholde Lovgivningsstof, at disse som oftest referere sig til og forudsætte hine. Hertil kommer, at medens Tanker om en Udsondring i en Lov og en Anordning vistnok forudsætter, at Størstedelen af Stoffet kunde henvises til den sidste, turde en nærmere Betragtning af Udcastet føre til den Overbeviisning, at det kun

er Mindretallet af Udcastets Bestemmelser, der ikke i alt Fald tildeels indeholde Lovgivningsstof, hvorhos det endelig neppe bør lades ude af Betragtning, at der ved en Udsondring som den omhandlede vilde fremkomme to temmelig vidtloftige Lovbud om den samme Gjenstand, og at dette aabenbart ikke vilde være hensigtsmæssigt eller bekvemt for dem, som skulde efterleve og anvende samme.

Uf de her fremhævede Hensyn ansaae Ministeriet det for rettest i det Væsentlige at vende tilbage til Lovudcastet i den Skikkelse, i hvilken det var vedtaget af Lagthinget 1861, dog saaledes, at Redaktionen i det Hele undergik et Gjennemsyn, og at der, hvad Realiteten angaaer, navnlig toges Hensyn til den af Landsthingsudvalget yttrede Tvivl om Hensigtsmæssigheden af den i det Rigsdagen forelagte Lovudcasts § 2 indeholdte Bestemmelse samt til den fjerde af de af Udvalgets Ordfører gjorte, ovenfor ommeldte Henstillinger. Udcastet blev derefter med fornødent Hensyn til de her antydede Ændringer omarbejdet og forelagt Lagthinget i sammes sidstafholdte Sæssion, idet der derhos blev givet Thinget Leilighed til at tage de øvrige af Landsthingsudvalgets Ordfører gjorte Henstillinger under Overveielse. Efterat Thinget derpaa havde haft Sagen til Behandling paa Lovbefelet Maade, indstillede det eenstemmig, at Udcastet maatte ophøies til Lov i det Væsentlige saaledes, som det var forelagt, naar kun undtages et enkelt Punkt, som nærmere vil blive omhandlet nedenfor. Da den lokale Repræsentation saaledes endnu engang og efter at være gjort bekendt med Alt, hvad der i Mellemtiden var foregaaet med Hensyn til Sagen, havde udtalt sig for, at Udcastet i sin Heelhed maatte emanere som Lov, kunde Ministeriet for sit Bedkommende ikke Andet end see sine Betæneligheder ved en Udsondring af Stoffet i en Lov og en Anordning bestyrkede og har derfor maattet ansee det for rettest ved